

OM AT FINDE VEJ

- en tale til udstillingen "Jubilæum" på Næstved Kunstforening

Af Carl Martin Faurby

Jeg kommer fra Næstved, hvor jeg voksede op sammen med flere af de kunstnere, som er med på udstillingen. I mellemtiden er jeg flyttet til Norge, hvor jeg nu sidder og skriver denne tale.

Udstillingen er ikke færdig endnu, og jeg har derfor ikke set udstillingen eller kunstværkerne, som er med. I stedet må jeg forestille mig udstillingen. Jeg er blevet fortalt at Kunstforeningen er flyttet fra huset på bakketoppen bag det gamle rådhus til det, jeg husker som koncertsalen på min gamle musikskole. I dette rum ser jeg for mig et landskab af genstande, der former en slags arkitektur af minder.

Jeg forsøger at sætte mig ud i landskabet. Der går det op for mig at man enten er på vej et sted hen eller på vej væk fra noget. Egentlig er man altid i gang med begge dele, tænker jeg. Så står jeg der og tænker, at vi går i cirkler livet igennem. Vi går langs stier, og på stierne lægger vi nogle gange sten for ikke at fare vild. Eller måske for at huske. For nogle gange lægger vi sten, selvom vi godt ved, hvor vi er. Med tiden sker der noget med stenene. Nogle forsvinder, enten fordi de gror til eller måske fordi andre tager dem med sig.

Nogle gange orienterer vi os på andre måder. Vi ser op på en knækket gren. Vi husker at det var der, vi faldt ned fra træet. Kravlede vi derop for at komme højere end de andre, eller var det fordi vi ønskede at komme nærmere solen? Måske var det fordi vi ønskede at se udsigten fra den næste gren? Vi husker ikke længere hvorfor, men vi husker, at det var der, vi faldt.

En sjælden gang i mellem kommer vi til en gammel sten lidt højt i landskabet. Her er udsigten god, og vi kan betragte landskabet for første gang i lang tid. Vi ser træerne og nogle huse, nogle store græsflader og havet, der strækker sig ud i horisonten. Vi ser de levende og de døde og vore egne spøgelser. Vi tænker at vi ser hvileløse ud, men så ser vi, at vi bukker os ned og samler en sten op. Vi lægger den i lommen og lader den rumle mellem vores fingre – og så går vi videre, indtil vi finder et sted vi husker.

Ligesom disse "sten", der markerer vores vej gennem livet, binder kunsten os sammen, når den tilbyder en særlig indgang til et andet menneskes erfaring. Værdien af dette bliver alt for ofte overset. Jeg oplever at kunsten, og dem som udøver den, en gang i mellem giver os alle mulighed for at sætte os "lidt højt i landskabet" og betragte vores fælles vej gennem tilværelsen. Det er jeg dem taknemmelig for. Tillykke med jubilæet.

Carl Martin Faurby er programkurator på Kunsthall Trondheim i Trondheim, Norge.